

กฎกระทรวง

กำหนดมาตรฐานการให้บริการของหน่วยบริการอาชีวเวชกรรม

พ.ศ. ๒๕๖๗

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมโรคจากการประกอบอาชีพและโรคจากสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๖๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมโรคจากการประกอบอาชีพและโรคจากสิ่งแวดล้อม ออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามร้อยหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ในกฎกระทรวงนี้

“หน่วยบริการอาชีวเวชกรรม” หมายความว่า สถานบริการสาธารณสุข หน่วยงานหรือหน่วยบริการด้านสุขภาพที่ดำเนินการภายในสถานประกอบกิจการ หรือองค์กรที่ให้บริการด้านอาชีวเวชกรรมซึ่งได้ขึ้นทะเบียนเพื่อให้บริการอาชีวเวชกรรม

“แพทย์” หมายความว่า ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรม

“พยาบาล” หมายความว่า ผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์

หมวด ๑

หน่วยบริการอาชีวเวชกรรม

ข้อ ๓ หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมมีหกประเภท ดังต่อไปนี้

(๑) สถานบริการสาธารณสุขของรัฐ

(๒) สถานบริการสาธารณสุขของเอกชน ดังนี้

(ก) สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

(ข) สถานพยาบาลเคลื่อนที่ของสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

- (๓) สภากาชาดไทย
- (๔) หน่วยบริการการประกอบโรคศิลปะสาขาต่าง ๆ
- (๕) หน่วยงานหรือหน่วยบริการด้านสุขภาพที่ดำเนินการภายในสถานประกอบกิจการ ดังนี้
- (ก) หน่วยงานหรือหน่วยบริการด้านสุขภาพที่ดำเนินการภายในสถานประกอบกิจการ ที่มีจำนวนลูกจ้างตั้งแต่สองร้อยคนขึ้นไป แต่ไม่เกินเก้าร้อยเก้าสิบเก้าคน
- (ข) หน่วยงานหรือหน่วยบริการด้านสุขภาพที่ดำเนินการภายในสถานประกอบกิจการ ที่มีจำนวนลูกจ้างตั้งแต่หนึ่งพันคนขึ้นไป
- (๖) องค์กรที่ให้บริการด้านอาชีวเวชกรรม
- ข้อ ๔ หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ ต้องให้บริการอาชีวเวชกรรมตามมาตรฐานในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
- (๑) ด้านการให้บริการตรวจสอบสุขภาพและเก็บส่งตรวจทางชีวภาพ
- (๒) ด้านบุคลากรผู้ให้บริการอาชีวเวชกรรมและบุคลากรผู้สนับสนุนการให้บริการอาชีวเวชกรรม
- (๓) ด้านเครื่องมือสำหรับการให้บริการอาชีวเวชกรรม

หมวด ๒

มาตรฐานด้านการให้บริการตรวจสอบสุขภาพและเก็บส่งตรวจทางชีวภาพ

- ข้อ ๕ หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมต้องให้บริการตรวจสอบสุขภาพตามมาตรฐาน ดังต่อไปนี้
- (๑) การตรวจสอบสุขภาพตามปัจจัยเสี่ยง ให้ตรวจสอบสุขภาพตามลักษณะของความเสี่ยงการสัมผัสสิ่งคุกคามที่อาจมีผลต่อสุขภาพจากการทำงานที่ลูกจ้างหรือแรงงานนอกระบบรับผิดชอบอยู่ โดยการบ่งชี้และประเมินความเสี่ยงการเกิดโรคจากการประกอบอาชีพ และนำข้อมูลมาออกแบบการตรวจสอบสุขภาพในระยะต่าง ๆ ได้แก่ การตรวจสอบสุขภาพแรกรับเข้าทำงาน การตรวจสอบสุขภาพระหว่างการทำงาน การตรวจสอบสุขภาพเมื่อเปลี่ยนงาน และการตรวจสอบสุขภาพเมื่อออกจากงาน
- (๒) การตรวจสอบสุขภาพให้เหมาะสมกับงาน ให้ตรวจสอบสุขภาพก่อนที่ลูกจ้างหรือแรงงานนอกระบบเข้าทำงาน เพื่อประเมินว่าลูกจ้างหรือแรงงานนอกระบบมีสภาวะสุขภาพเหมาะสมที่จะทำงานได้ โดยไม่มีอันตรายที่อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพของลูกจ้าง แรงงานนอกระบบ หรือบุคคลอื่น
- (๓) การตรวจสอบสุขภาพก่อนกลับเข้าทำงาน ให้ตรวจสอบสุขภาพเพื่อประเมินความพร้อมของร่างกายหลังจากลูกจ้างหรือแรงงานนอกระบบเจ็บป่วยหรือประสบอันตรายทั้งกรณีที่เกิดจากการทำงานและไม่ได้เกิดจากการทำงาน เพื่อประเมินสภาวะสุขภาพเทียบกับความสามารถในการทำงาน และเพื่อปรับเปลี่ยนการทำงานให้เหมาะสมกับสภาวะสุขภาพ

ให้กรมควบคุมโรคจัดทำและเผยแพร่คู่มือหรือแนวทางในการดำเนินการตามวรรคหนึ่งให้แก่หน่วยบริการอาชีวเวชกรรม

ข้อ ๖ หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมต้องให้บริการเก็บสิ่งส่งตรวจทางชีวภาพตามมาตรฐานดังต่อไปนี้

(๑) การควบคุมคุณภาพก่อนการวิเคราะห์ตัวอย่างทางห้องปฏิบัติการ ให้ดำเนินการควบคุมคุณภาพทุกขั้นตอนตั้งแต่การเตรียมความพร้อมผู้รับการตรวจ วิธีเก็บตัวอย่าง วิธีการเก็บรักษาตัวอย่าง และการขนส่งตัวอย่าง

(๒) การควบคุมคุณภาพห้องปฏิบัติการ ให้ส่งตัวอย่างทางการแพทย์และสาธารณสุขไปทำการวิเคราะห์ยังห้องปฏิบัติการที่ได้รับการรับรองมาตรฐานทางห้องปฏิบัติการ (ISO 15189) มาตรฐานงานเทคนิคการแพทย์โดยสภาเทคนิคการแพทย์ มาตรฐานการปฏิบัติงานทางพยาธิวิทยา และนิติเวชศาสตร์โดยราชวิทยาลัยพยาธิแพทย์แห่งประเทศไทย หรือมาตรฐานอื่นที่ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานดังกล่าว ในรายการทดสอบที่ส่งตรวจ

ให้กรมควบคุมโรคจัดทำและเผยแพร่คู่มือหรือแนวทางในการดำเนินการตามวรรคหนึ่งให้แก่หน่วยบริการอาชีวเวชกรรม

หมวด ๓

มาตรฐานด้านบุคลากรผู้ให้บริการอาชีวเวชกรรม และบุคลากรผู้สนับสนุนการให้บริการอาชีวเวชกรรม

ข้อ ๗ หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ ต้องมีมาตรฐานด้านบุคลากรผู้ให้บริการอาชีวเวชกรรมและบุคลากรผู้สนับสนุนการให้บริการอาชีวเวชกรรมตามที่กำหนดในหมวดนี้

ข้อ ๘ หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ ต้องจัดให้มีบุคลากรผู้ให้บริการอาชีวเวชกรรมดังต่อไปนี้

(๑) หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ (๑) ที่มีใช้หน่วยบริการปฐมภูมิตามกฎหมายว่าด้วยระบบสุขภาพปฐมภูมิ ต้องจัดให้มีบุคลากร ดังนี้

(ก) แพทย์อาชีวเวชศาสตร์หรือแพทย์สาขาอื่น อย่างน้อยหนึ่งคน

(ข) พยาบาลอาชีวอนามัย อย่างน้อยหนึ่งคน และพยาบาลวิชาชีพ อย่างน้อยหนึ่งคน

(ค) ในกรณีการให้บริการอาชีวเวชกรรมนอกสถานที่ตั้งประจำของหน่วยบริการอาชีวเวชกรรม นอกจากจะต้องจัดให้มีบุคลากรตาม (ก) และ (ข) แล้ว ต้องจัดให้มีแพทย์อาชีวเวชศาสตร์หรือแพทย์สาขาอื่นเพิ่มอีกอย่างน้อยหนึ่งคน และพยาบาลอาชีวอนามัยเพิ่มอีกอย่างน้อยหนึ่งคน

(๒) หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ (๑) ที่เป็นหน่วยบริการปฐมภูมิตามกฎหมายว่าด้วยระบบสุขภาพปฐมภูมิ ต้องจัดให้มีบุคลากร ดังนี้

(ก) แพทย์อาชีวเวชศาสตร์ แพทย์เวชศาสตร์ครอบครัว หรือแพทย์สาขาอื่น อย่างน้อยหนึ่งคน

(ข) พยาบาลอาชีวอนามัยหรือพยาบาลวิชาชีพ อย่างน้อยหนึ่งคน

(๓) หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ (๒) (ก) ต้องจัดให้มีบุคลากร ดังนี้

(ก) แพทย์อาชีวเวชศาสตร์หรือแพทย์สาขาอื่น อย่างน้อยหนึ่งคน

(ข) พยาบาลอาชีวอนามัย อย่างน้อยสองคน

(๔) หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ (๒) (ข) นอกจากจะต้องจัดให้มีบุคลากรตาม (๓) แล้ว ต้องจัดให้มีบุคลากรเพิ่มเติมในขณะที่ให้บริการอาชีวเวชกรรม ดังนี้

(ก) แพทย์อาชีวเวชศาสตร์หรือแพทย์สาขาอื่น เพิ่มอีกอย่างน้อยหนึ่งคน

(ข) พยาบาลอาชีวอนามัย เพิ่มอีกอย่างน้อยหนึ่งคน

(๕) หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ (๓) (๔) และ (๖) ต้องจัดให้มีบุคลากรเช่นเดียวกับหน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ (๒) (ก) หรือ (๒) (ข) แล้วแต่กรณี

(๖) หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ (๕) (ก) ต้องจัดให้มีบุคลากร ดังนี้

(ก) แพทย์อาชีวเวชศาสตร์หรือแพทย์สาขาอื่น อย่างน้อยหนึ่งคน โดยต้องปฏิบัติงาน หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมอย่างน้อยสัปดาห์ละสองครั้ง และมีระยะเวลาการปฏิบัติงานรวมกันอย่างน้อยหกชั่วโมงต่อสัปดาห์

(ข) พยาบาลอาชีวอนามัยหรือพยาบาลวิชาชีพ อย่างน้อยหนึ่งคน โดยต้องปฏิบัติงานประจำ ณ หน่วยบริการอาชีวเวชกรรม

(๗) หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ (๕) (ข) ต้องจัดให้มีบุคลากร ดังนี้

(ก) แพทย์อาชีวเวชศาสตร์หรือแพทย์สาขาอื่น อย่างน้อยหนึ่งคน โดยต้องปฏิบัติงาน หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมอย่างน้อยสัปดาห์ละสามครั้ง และมีระยะเวลาการปฏิบัติงานรวมกันอย่างน้อยสิบสองชั่วโมงต่อสัปดาห์

(ข) พยาบาลอาชีวอนามัยหรือพยาบาลวิชาชีพ อย่างน้อยสองคน ซึ่งในจำนวนนี้ต้องมีพยาบาลอาชีวอนามัย อย่างน้อยหนึ่งคน โดยต้องปฏิบัติงานประจำ ณ หน่วยบริการอาชีวเวชกรรม

หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามวรรคหนึ่งอาจจัดให้มีบุคลากรผู้ให้บริการอาชีวเวชกรรมเพิ่มเติมก็ได้

ข้อ ๙ บุคลากรผู้ให้บริการอาชีพเวชกรรมตามข้อ ๘ ต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) แพทย์ ให้มีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(ก) แพทย์อาชีพเวชศาสตร์ที่ได้รับหนังสืออนุมัติหรือวุฒิบัตรแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรม สาขาเวชศาสตร์ป้องกัน แขนงอาชีพเวชศาสตร์ จากแพทยสภา

(ข) แพทย์สาขาอื่นที่ผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมความรู้พื้นฐานด้านอาชีพเวชศาสตร์ ที่กรมควบคุมโรค กรมการแพทย์ หรือสมาคมโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทย กำหนด หรือผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมด้านอาชีพเวชศาสตร์ของหน่วยงานอื่นที่กรมควบคุมโรครับรอง

(๒) พยาบาล ให้มีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(ก) พยาบาลอาชีวอนามัยที่ผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมที่สภาการพยาบาลอนุมัติหรือรับรอง ได้แก่ พยาบาลที่ผ่านหลักสูตรการพยาบาลเฉพาะทาง สาขาการพยาบาลอาชีวอนามัย สาขาการพยาบาลอาชีวอนามัยและสิ่งแวดล้อม หรือสาขาการพยาบาลเวชปฏิบัติอาชีวอนามัย ระยะเวลาไม่ต่ำกว่าสี่เดือน หรือพยาบาลที่ผ่านหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลอาชีวอนามัย หรือสาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติอาชีวอนามัย

(ข) พยาบาลวิชาชีพที่ผ่านหลักสูตรความรู้พื้นฐานด้านการพยาบาลอาชีวอนามัย หรือหลักสูตรการพยาบาลอาชีวอนามัย ระยะเวลาไม่ต่ำกว่าหกสิบชั่วโมง ที่สภาการพยาบาลอนุมัติหรือรับรองหรือที่กรมการแพทย์กำหนด หรือผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมด้านอาชีพเวชกรรมที่กรมควบคุมโรค กำหนดหรือหลักสูตรการฝึกอบรมของหน่วยงานอื่นที่กรมควบคุมโรครับรอง

ข้อ ๑๐ นอกจากบุคลากรผู้ให้บริการอาชีพเวชกรรม หน่วยบริการอาชีพเวชกรรมอาจจัดให้มีบุคลากรผู้สนับสนุนการให้บริการอาชีพเวชกรรมก็ได้ โดยบุคลากรดังกล่าวต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีควบคุม สาขาอาชีวอนามัยและความปลอดภัย จากสภาวิชาชีพวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

(๒) ผู้ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไปทางด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ด้านอนามัยสิ่งแวดล้อม หรือด้านสุขศาสตร์อุตสาหกรรม

(๓) ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสาธารณสุขชุมชน จากสภาการสาธารณสุขชุมชนหรือผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไปในสาขาที่เกี่ยวกับสาธารณสุขด้านอื่น และต้องมีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานด้านการเฝ้าระวัง การป้องกัน หรือการควบคุมโรคจากการประกอบอาชีพไม่น้อยกว่าสองปี หรือผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมด้านอาชีพเวชกรรมที่กรมควบคุมโรคกำหนดหรือหลักสูตรการฝึกอบรมของหน่วยงานอื่นที่กรมควบคุมโรครับรอง

(๔) ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเทคนิคการแพทย์จากสภาเทคนิคการแพทย์

(๕) ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะจากคณะกรรมการวิชาชีพในสาขาการแก้ไขความผิดปกติของการสื่อความหมาย สาขารังสีเทคนิค หรือสาขาจิตวิทยาคลินิก หรือผู้ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไปในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการอาชีวเวชกรรม เช่น วิทยาศาสตร์การแพทย์ การยศาสตร์ พิษวิทยา จิตวิทยาองค์กร วิศวกรรมความปลอดภัย

หมวด ๔

มาตรฐานด้านเครื่องมือสำหรับการให้บริการอาชีวเวชกรรม

ข้อ ๑๑ หน่วยบริการอาชีวเวชกรรมต้องจัดให้มีเครื่องมือสำหรับการให้บริการอาชีวเวชกรรมดังต่อไปนี้

- (๑) เครื่องตรวจสอบสมรรถภาพการได้ยิน อย่างน้อยหนึ่งเครื่อง
- (๒) เครื่องตรวจสอบสมรรถภาพปอด อย่างน้อยหนึ่งเครื่อง
- (๓) เครื่องตรวจสอบสมรรถภาพการมองเห็น อย่างน้อยหนึ่งเครื่อง

ในกรณีหน่วยบริการอาชีวเวชกรรมที่เป็นหน่วยบริการปฐมภูมิตามกฎหมายว่าด้วยระบบสุขภาพปฐมภูมิตามข้อ ๓ (๑) และหน่วยบริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๓ (๕) อาจจัดให้มีเครื่องมือสำหรับการให้บริการอาชีวเวชกรรมเท่าที่จำเป็นและเหมาะสมกับรูปแบบการให้บริการก็ได้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่กระทบต่อมาตรฐานการให้บริการตรวจสอบสุขภาพและเก็บส่งตรวจทางชีวภาพตามหมวด ๒

ข้อ ๑๒ เครื่องมือสำหรับการให้บริการอาชีวเวชกรรมตามข้อ ๑๑ อย่างน้อยต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(๑) เครื่องตรวจสอบสมรรถภาพการได้ยินต้องส่งสัญญาณเสียงบริสุทธิ์และได้รับการรับรองตามมาตรฐานสถาบันมาตรฐานแห่งชาติ ประเทศสหรัฐอเมริกา ค.ศ. ๑๙๙๖ (American National Standards Institute (ANSI) S3.6-1996) และตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติม โดยหน่วยบริการอาชีวเวชกรรมต้องมีเอกสารแสดงการสอบเทียบเครื่องมือตามระยะเวลาที่กำหนดไม่เกินสองปี และให้ดำเนินการภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(ก) ห้องหรือพื้นที่สำหรับการตรวจสอบสมรรถภาพการได้ยินต้องมีระดับเสียงขั้นต่ำตามมาตรฐานสถาบันมาตรฐานแห่งชาติ ประเทศสหรัฐอเมริกา ค.ศ. ๑๙๙๙ (American National Standards Institute (ANSI) S3.1-1999) และตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติม หรือมาตรฐานสำนักงานบริหารความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติ ประเทศสหรัฐอเมริกา ค.ศ. ๑๙๘๓ (Occupational Safety and

Health Administration (OSHA) 1983) และตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติม หรือมาตรฐานอื่นที่ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานดังกล่าว

(ข) ตู้ตรวจการได้ยิน (Audiometric test booth) ต้องมีระดับเสียงขึ้นต่ำตามมาตรฐานสถาบันมาตรฐานแห่งชาติ ประเทศสหรัฐอเมริกา ค.ศ. ๑๙๙๙ (American National Standards Institute (ANSI) S3.1-1999) และตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติม

(๒) เครื่องตรวจสมรรถภาพปอดต้องได้รับการรับรองตามมาตรฐานสมาคมแพทยโรคทรวงอกแห่งสหรัฐอเมริกา ค.ศ. ๑๙๙๔ (American Thoracic Society (ATS) 1994) และตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติม หรือมาตรฐานคณะทำงานเฉพาะกิจสมาคมระบบทางเดินหายใจของยุโรป ค.ศ. ๒๐๐๕ (European Respiratory Society Task Force (ATS/ERS) 2005) และตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติม หรือมาตรฐานอื่นที่ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานดังกล่าว ทั้งนี้ ต้องสามารถแสดงผลสไปโรแกรมได้ทั้งกราฟแสดงปริมาตรเทียบกับเวลา (Volume-time curve) และกราฟแสดงอัตราการไหลเทียบกับปริมาตรของอากาศ (Flow-volume curve) รวมทั้งต้องสามารถรายงานผลการตรวจสมรรถภาพปอดตามพารามิเตอร์อย่างน้อยในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ ปริมาตรอากาศทั้งหมดที่ออกแรงเป่าได้ (Forced vital capacity : FVC) ปริมาตรอากาศที่ออกแรงเป่าได้ในช่วงหนึ่งวินาทีแรก (Forced expiratory volume in 1 second : FEV1) และค่าอัตราส่วนปริมาตรอากาศที่ออกแรงเป่าได้ในช่วงหนึ่งวินาทีแรกต่อปริมาตรอากาศทั้งหมดที่ออกแรงเป่าได้ (FEV1/FVC) ทั้งค่าที่ตรวจได้จริง (Measure) และร้อยละของค่าคาดคะเน (Percent of predicted value) พร้อมทั้งมีอุปกรณ์สำหรับการปรับความเที่ยงตรงประจำวัน (daily calibration) เช่น กระจกบอกลู

(๓) เครื่องตรวจสมรรถภาพการมองเห็นต้องวัดความสามารถในการมองเห็นของสายตาทั้งในระยะใกล้ คือ ระยะที่วัดอยู่ห่างจากสายตาสิบนิ้ว และระยะไกล คือ ระยะที่วัดอยู่ห่างจากสายตาสิบฟุต และต้องมีสไลด์ชุดสำหรับงานอาชีพอนามัยหรือชุดมาตรฐาน โดยผลการตรวจวัดต้องสามารถเทียบกับลักษณะงานได้ ดังนี้

- (ก) ทดสอบสายตาเขแนวตั้ง (vertical phoria test)
- (ข) ทดสอบสายตาเขแนวนอน (lateral phoria test)
- (ค) ทดสอบความชัดของภาพ (visual acuity test)
- (ง) ทดสอบความลึกของภาพ (depth perception test)
- (จ) ทดสอบการแยกสี (vision color test)
- (ฉ) ทดสอบลานสายตา (visual field test)

ข้อ ๑๓ การให้บริการอาชีพเวชกรรมด้วยเครื่องมือตามข้อ ๑๑ ต้องดำเนินการโดยบุคลากรผู้ให้บริการอาชีพเวชกรรมหรือบุคลากรผู้สนับสนุนการให้บริการอาชีพเวชกรรม ดังต่อไปนี้

(๑) บุคลากรผู้ให้บริการอาชีพเวชกรรมตามข้อ ๙ (๑) (ก) และ (๒) (ก)

(๒) บุคลากรผู้ให้บริการอาชีพเวชกรรมตามข้อ ๙ (๑) (ข) และ (๒) (ข) หรือบุคลากรผู้สนับสนุนการให้บริการอาชีพเวชกรรมตามข้อ ๑๐ ทั้งนี้ บุคลากรดังกล่าวต้องผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมการใช้เครื่องมือสำหรับการให้บริการอาชีพเวชกรรมที่กรมควบคุมโรค กรมการแพทย์ สภาการพยาบาล สมาคมโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทย หรือสมาคมพยาบาลอาชีวอนามัยแห่งประเทศไทยกำหนด หรือผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมการใช้เครื่องมือสำหรับการให้บริการอาชีพเวชกรรมของหน่วยงานอื่นที่กรมควบคุมโรครับรอง

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๗

สมศักดิ์ เทพสุทิน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๒๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมโรคจากการประกอบอาชีพและโรคจากสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๖๒ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมโรคจากการประกอบอาชีพและโรคจากสิ่งแวดล้อมมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานการให้บริการของหน่วยบริการอาชีพเวชกรรม เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการเกี่ยวกับอาชีพเวชกรรม จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้